

SE POATE MAI MULT

I-am cunoscut în vară pe timpul secerișului. Recoltaseră vreo cincizeci de hectare de grâu în două puncte și aproximau o producție medie de peste trei mii kilograme boabe la hectar. Am zăbovit apoi un timp printre membrii echipelor conduse de Valeria Moroianu și Gherghina Coadă, care zoreau la prășitul florii-soarelui. Chibzuți și harnici, oamenii explicau cu cea mai adâncă convingere însemnătatea respectării indicațiilor privind densitatea plantelor, în condițiile specifice comunei Cazasu, raionul Brăila. „Că, — spunea Valeria Moroianu, — la urma urmei care cum muncește, așa are. Și pământul mai are încă multe rezerve”.

De atunci au trecut aproape patru luni. Aflăm acum din multele scrisori venite la redacție, entuziasmul cu care și cei din Cazasu au luat cunoștință de măsurile stabilite la recenta plenară a Comitetului Central al P.C.R. pentru progresul continuu al agriculturii noastre socialiste. Mai aflăm că echipele amintite au noaste condițiile acestui an, cu o tonă de semințe mai mult la hectar de cât aveau în plan. Ce înseamnă acest spor de producție? Înseamnă că pământul, așa cum spunea Valeria, ascunde încă multe rezerve, că mijloacele de muncă moderne influențează în mare măsură factorii naturali, că hărnicia, priceperea și dragostea de avuții comune, fac laolaltă să sporească rodnicia pământului. Și tot cei din Cazasu arată și câștigul celor care au muncit bine. Pentru sporul obținut membrii echipelor de care am amintit vor primi, drept retribuție suplimentară, un plus de 23 lei pentru fiecare zi muncă. Iată deci o binemeritată răsplătă a muncii de care ei vorbesc cu profundă bucurie, referindu-se la prevederile plenei cu privire la retribuția suplimentară.

Cine s-ar fi gândit în trecut că la Cistei, regiunea Hunedoara, se vor putea scoate câteva mii de kilograme porumb boabe la hectar? Să-l ascultăm pe Ioan Dărămuș, inginerul agronom al cooperativei agricole: „Din documentele recentei plene am reținut și faptul că se pune în continuare o mare bază pe valorificarea cât mai deplină a rezervelor de care dispune fiecare cooperativă agricolă”. Tovarășul Dărămuș și mulți alți membri cooperatori au reținut și au subliniat nu o dată ci de mai multe ori, însemnătatea irigației terenului. Temeiul acestei convingeri constă în încercarea făcută până în prezent. De pe suprafețele irigate au obținut 9 000 kg porumb boabe la hectar. La cartofi producția s-a ridicat la 28 000 kg, iar la sfecla de zahăr la 42 000 kg la hectar. E unul din succesele care au făcut să bată mai tare inimile sutelor de membri ai cooperativei agricole, dezvăluindu-le o altă latură a științei și tehnicii, dar mai presus de toate confirmându-le încă un adevăr rostit, mai de mult de comuniști cu privire la căile care duc la folosirea resurselor existente spre ușurarea muncii, spre binele colectivului și al fiecăruia în parte.

Constantin Mișcă, președintele cooperativei agricole din comuna Bucov, regiunea Ploiești, povestește că în acest an venitul bănesc al cooperativei va trece de 6 milioane și că valoarea zilei muncă va atinge 42 lei, din care 25 lei în numerar. Mai sînt și acum unii care abia la plata zilei muncă își dau seama care a fost roștul investiției a trei milioane lei în patru ani, din fonduri proprii numai pentru producție. Acum, citind documentele plenei se opresc o clipă la rîndurile prin care se arată necesitatea asigurării reproducției largite, creșterea continuă a avuții obștești și veniturilor cooperativelor prin stabilirea unui raport cât mai rațional între fondul de acumulare și fondul de consum. Citesc și fac legătura cu averea lor obștească ce va ajunge la sfîrșitul anului la aproape 7 milioane lei și mai departe cu izvorul creșterii valorii zilei muncă. Așadar recomandarea e foarte bună și o vor aplica neabătut, mărind și mai mult acumulările. Țintesc spre extinderea irigațiilor, a plantării viței de vie pe terenurile în pantă și către înființarea unor sere legumicole. Știu că le stă în putință s-o facă.

Intr-un text de brigadă din comuna Gh. Doja, raionul Slobozia, se spunea, și pe bună dreptate, că fondul de bază e terenul pe care înfloresc avuția cooperativei agricole. Brigăzi de agitație care nu scapă din vedere problemele majore ale vieții satului sînt la fel de numeroase pe cît sînt manifestările cultural-artistice care sprijină răspîndirea experienței înaintate în agricultură. Întărirea organizatorică și economică a cooperativei agricole e cauza tuturor membrilor ei și nu e de mirare că în cadrul conferințelor ce au loc la căminul cultural, la serile de întrebări și răspunsuri sau cu ocazia altor manifestări se lămuresc o seamă de lucruri care altminteri ar fi fost mai greu de înțeles pentru unii.

Dar pentru ca să știi mai mult și prin asta să te ridici la nivelul cerințelor actuale, e nevoie să participi la acțiunile organizate în acest scop. Există astăzi zeci de oameni într-un sat care ar putea să spună pe loc de unde au învățat o anume metodă înaintată de lucru la cîmp sau în zootehnie. Puțină înțelegere din partea tuturor țărănilor cooperatori și mai multă orientare din partea conducătorilor căminelor culturale și zecile ar putea deveni sute. E pe deplin posibil.

CL. MUNTEANU

INSCRIȚII

Stăm de vorbă
sub rotiile mari ale stelelor.
Casele păstrează-n grinzii
înscrisuri vechi — nume și ani
prin curgeri de vreme.

Pămîntu-și aduce aminte,
uneori, și ne-aseamănă,
după miini, după glas,
cu bunicii
și cu alți oameni care trecură
cu stelele-n sus,
cu frunzele-n lut.

Uneori uită pămîntul
și ne leagă mai strîns
unii de alții,

în uitarea lui;
nici casele nu-și țin minte stăpînii
care le-au ridicat mai de mult
și-i văd pe aceștia în copiii lor
și-n copiii — copiii lor
care cresc
care se măsoară iarăși cu porțile,
pînă dau cu fruntea de cer...

Iată, zboară-n amurguri de sete prigoariile
deasupra pelinurilor subțiate de vînt
și eu simt rădăcinile lor, din care creștem
și simt stelele
lăsate de ei moștenire
pe-acest pămînt nemuritor.

FLORENȚA ALBU

Noi tractoare realizate de Uzinele de tractoare din Brașov.

Foto: GH. VINȚILĂ

TOATĂ GRIJA FAȚĂ DE CERINȚELE OAMENILOR

Despre calitatea de frunță a comunei Topoloveni, raionul Găești, îți poți da seama de cum intri în localitate. Curățenia străzilor, spațiile verzi împrejmuite de gardulețe care se întind de-o parte și de alta a șoselei, coșurile pentru hirtii, trandafirii care în vară îi făceau pe mulți turiști să coboare din mașini — toate acestea vorbesc despre ochii și miinile de gospodar care veghează asupra comunei. N-a fost deci o surpriză pentru noi steagul de frunță pe regiune în întrecerea pentru înfrumusețarea comunelor pe care l-am găsit expus la sfatul popular.

Acestea sînt doar primele impresii. La o cercetare mai atentă descoperi multe alte realizări care au contribuit la bunul nume de care se bucură topolovenii în întreaga regiune. Dacă în această pagină veți găsi mai multe mențiuni critice nu înseamnă că n-am fi de acord cu poziția frunță a comunei. Semnalăm deficiențele, mai ales că e păcat cînd mici neglijențe sau lipsuri ce se pot ușor remedia, umbresc diferite realizări valoroase.

INTERVIU LA SFATUL POPULAR

Spre deosebire de restul comunei, clădirea sfatului popular arăta — ca în preajma unei mutări. La mirarea noastră răspunsul ni l-a dat tovarășul președinte Nicolae Angelescu.

— Într-adevăr chiar ne pregătim de mutare. Vom ceda clădirea serviciului de stomatologie al dispensarului. Încăperile sînt potrivite

pentru acesta ca și pentru a asigura cazarea a doi medici.

Am constatat că, dacă în privința mobilierului domnește o oarecare neorînduială, scriptele sînt bine ținute. Vedem în dosarul de rezolvări cereri care au chiar data vizitei noastre.

— Sînt numeroase solicitări ale cetățenilor din comună (certIFICATE de venit imposabil, de producători etc.) care se pot rezolva pe loc. Asta ne descongesează și nouă munca și-i mulțumește și pe cetățeni.

— Ce alte obiective ați avut în vedere pentru îmbunătățirea condițiilor de viață ale oamenilor?

— În afară de cele pe care le-ați observat pe străzile comunei, printre cele mai importante realizări ale acestui an se numără: reamenajarea parcului și dotarea lui cu un teatru de vară. Aici, în afara filmelor și a programelor artistice ale căminului cultural, am primit vizita cîtorva formații din Pitești și a Teatrului Mic din București. Cu ajutorul sătenilor, a fost amenajat, pe o distanță de 4 km, drumul spre satul Dealul Viilor.

Ceva mai mult ne-a dat de furcă repunerea în funcțiune a băii comunale, care era stricată de mai bine de un an. Am renovat-o, am schimbat instalația defectă și, din iulie, am făcut repetate demersuri la I.G.O. Pitești pentru verificarea și darea în funcțiune a instalației de încălzit. Pînă la această dată cele patru căzi și cele 12 dușuri așteaptă.

— Ca buni gospodari, aveți desigur în vedere noi obiective.

— Pentru viitorul imediat vom porni la amenajarea spațiului unde are loc tirgul duminical. Acesta va fi închis cu plăci prefabricate. Apoi vom începe construirea unui nou liceu.

I-am mulțumit tovarășului președinte al sfatului popular comunal pentru informațiile primite și l-am părăsit cu convingerea că la viitoarea vizită în Topoloveni, cele ce acum figurează ca obiective vor fi trecute la capitolul „înfăptuirii“.

PROBLEME ...DE SEZON

Deși legătura cu Piteștiul este foarte bine asigurată de cursele I.R.T.A. localnicii au deprins de mult obiceiul să-și procure cele necesare pentru gospodărie de la numeroasele unități ale cooperăției de consum. Și pe bună dreptate. Varietatea produselor etalate în vitrinele și rafturile lor le fac să

concuzeze cu succes — în fața celui mai pretențios cumpărător — cu un magazin orășenesc. Numai în magazinul universal mărfurile se întind pe o gamă care pornește de la diferite mărunțisuri pînă la frigider și televizor. Interesante concluzii despre nivelul de viață al topolovenilor se pot trage urmărind caietele de sugestii ale fiecărui raion. Astfel, din rîndurile caietului au ajuns în rafturile magazinului, printre altele, aspiratoare Record, radiatoare electrice, servicii de ceai și cafea, pardesie și paltoane de damă.

Dar cum rîndurile de față se vor instructive și pentru forurile raionale ale cooperăției din Găești, trebuie să consemnăm și acele mărfuri solicitate în repetate rînduri, dar absente din magazine. Printre acestea: accesorii de bicicletă (și sînt rare familiile din Topoloveni care să aibă numai o singură bicicletă), mașini de spălat Alba-lux, stabilizatoare de tensiune, bascheți, pantofi cu talpă dură și microdur, iar — la Alimentara — ulei îmbuteliat, măsline, spirt medicinal. Prezența frigiderelor în magazin dovedește că U.R.C.C. Găești cunoaște

proverbul cu sanla și cu carul. Aceasta nu-l scuza însă pentru nelivrarea unor mărfuri de mare trebuință în acest început de sezon rece (paltoane bărbătești, mesade, căciuli, gulere etc.), existente în depozitele raionale.

În comună este și o unitate de desfacere a legumelor și fructelor, în general bine aprovizionată. S-a ivit totuși un caz în care trebuie împăcați, spre folosul cumpărătorului, și producătorul și... varza. Agevacoopul achiziționează acest produs cu cincizeci de bani mai puțin pentru un kilogram de cît Aprozarul. Cum e lesne de înțeles, acesta din urmă își procură mai ușor marfa. Așa se face că la unitatea respectivă de desfacere a Agevacoopului, spre dezamăgirea amatorilor de murături, lipsește varza.

În legătură cu servirea promptă și civilizată a populației, efectuată în genere în toate aceste unități, trebuie semnalată o problemă... de sezon. După cum ne-au declarat gestionarii Elisabeta Tudose și Ion Stănciuloiu, iarna trecută încălzirea magazinelor n-a fost tocmai strălucită. Ținînd cont de experiența anilor trecuți, ca și de faptul că cele două sobe de teracotă ale magazinului universal continuă să aibă o simplă funcțiune de decor (datorită degradării ele au fost înlocuite cu godinuri, fără capacitatea necesară încălzirii unei asemenea încăperi cu ciment pe jos) se naște un serios semn de întrebare în acest sens.

Am constatat că în birourile cooperativei de consum Topoloveni sobele de teracotă erau încălzite. Nu era oare cazul ca pînă acum să se fi reparat și sobele din magazine?

SIMPLE AMĂNUNTE?

Dacă ți-e foame, ce faci? Măninci! Și dacă ai norocul să te afli cu treburi prin Topoloveni te îndrepti, bineînțeles, spre restaurantul care te îmbie de departe. Ceea ce am făcut și noi.

O încăpere spațioasă, curată, luminoasă, fețe de mese proaspăt schimbate chiar și șervețele. Mîncarea suficient

de gustoasă. De ce însă, dacă există mai multe feluri de mîncare, nu ți se prezintă și o listă după care să le poți alege? De ce tocmai cînd ți-e lumea mai dragă, îngrijitoarea localului se apucă să măture și bucatele aburinde sînt înconjurate de un nor de praf? Oare nu se poate găsi o oră mai potrivită decît cea a prînzului pentru măturat? În treacăt fie spus, dacă te mină curiozitatea reportericească și în „biroul“ tovarășului Nicolae Vișoiu, responsabilul localului, devii martorul unui mod original de păstrare a alimentelor. Frumos orînduite îți zîmbesc de pe rafturi cele mai diferite borcane, sticle, cutii de conserve în timp ce pe podea zac o mulțime de șiruri de covrigi. Dacă spațiul nu permite depozitarea tuturor proviziilor pe rafturi nu era mai indicat un schimb de locuri?

S-ar părea că depozitarea constituie o adevărată problemă la Topoloveni. Unor cumpărători neavizați, precum semnatarii acestor rînduri, spațiosul magazin alimentar din centrul comunei le-ar părea în permanent „inventar“. O stivă de lăzi aproape pînă în tavan te împiedică să observi din primul moment pe cel cîșiva clienți supuși la adevărate performanțe de contorsionism pe infimul culoar rămas între teighea și depozitul improvizat. Și asta deși în comună sînt chiar mai multe magazine decît magazine.

Problema magazinelor face și obiectul unui mai vechi diferend între sfatul popular și conducerea cooperativei de consum. Localul căminului cultural din satul Golești-Badii este proprietatea cooperativei de consum. Și oamenii îl folosesc cum cred de cuviință.

— S-ar putea desfășura aici baluri și alte manifestări ca să mai cruțăm căminul cultural proaspăt parchetat, spun tovarășii din conducerea sfatului popular.

— Noi îl întrebăm ca depozit. Acum avem niște saci cu sare. De altfel, localul este în inventarul nostru și e foarte greu de transferat. Trebuie intervenit și la raion... spun ceilalți.

În adevăr localul este al cooperăției dar principalul este în ce mod ar fi el mai folosit de cetățenii din Topoloveni. Ținînd seama de faptul că înșiși tovarășii din conducerea cooperativei de consum recunosc că spații de depozitare există suficiente în comună, că sfatul popular pare dispus să dea o încăpere în schimb, credem că n-ar strica... o intervenție comună la raion sau la alte foruri, în drept.

CETĂȚENII AR DORI...

■ O legătură mai promptă cu raionul prin cursa I.R.T.A. Dacă spre Pitești există mașini la fiecare oră, cele două curse zilnice spre Găești se dovedesc insuficiente pentru marele trafic de călători în această direcție.

Dacă ar exista o cursă măcar din 3 în 3 ore, s-ar realiza și o mai bună legătură între Pitești și Găești, (Gh. Ionescu).

■ Inființarea a încă unui centru de piine.

S-ar evita astfel permanenta aglomerație pentru că de aici se aprovizionează și salariații tuturor întreprinderilor din comună. Și aceștia nu sînt puțini. (Paula Mugescu).

■ Mai multe vizite ale formațiilor profesionale din Pitești și din București.

După inaugurarea teatrului de vară s-a parchetat și scena căminului cultural. Avem unde să primim oaspeți. (Ion Neagu).

Aș vrea să ascult mai des concerte ale orchestrei „Doină Argeșului“. (Maria Popescu).

■ În atenția secției sanitare raionale.

În sala de așteptare a dispensarului ar fi necesar mai mult mobilier pentru cei ce așteaptă la rînd. (Gh. Toader).

Ne-ar trebui linoleum cu care să acoperim cimentul. În special la secția copii cam trage. (Dr. Agop Hazarian).

■ Mai multă răspundere din partea electricienilor comunei.

Avem trei electricieni care se îngrijesc de instalațiile comunei dar cînd ți-e lumea mai dragă se intrerupe curentul. Uneori și rularea filmului se intrerupe din această cauză. (Gh. Marin).

Deseori sînt nevoit să telefonez la Pitești și să-i rog să intervină ei la raion pentru restabilirea circuitelor. (N. Angelescu).

Pagină realizată de:
Niculina DENDRINO
și Vladimir PANĂ

CULORI ȘI AROME

Erau patru oameni și eu venisem să trăiesc cu ei clipa aceea unică, plină de nostalgie, când te desparți de culorile și miremele toamnei. Se întâmpla aceasta la Grădiștea, sat așezat acolo unde se rupe zarea dintre Brăila și Râmnic, într-o zi cu lunecări de vânt rotunde — și oamenii aceia, care lucraseră tot anul în grădina de zarzavat, păreau adinc pătrunși de tristețea toamnei care pierde, precum și de farmecul ninsorilor curate care se presimt undeva în cuibul de neguri din miază-noapte. Și-a zis cel mai bătrîn, brigadierul; „parcă mai era și-un pepene printre guliile alea sau printre puținele de bulion“ (de fapt îl găta ascuns în umbrarul unde păstraseră ceapa) și un flăcău l-a adus și l-a despicat în felii lungi. Avea miezul roșu-inflăcărat, era rece și pierduse mult din dulceață și el îl mincau într-o pornire de patimi tainice și priveau locul din jur cu ochi înguști, căutându-și parcă urmele trupurilor lor prin brazdele culese.

Ceasul dinspre asfințit, valuri de fum se mișcau printre movilele joase ale cîmpiei, în malul de lut al Buzăului tipau ascuțit stinghere păsări de apă, deasupra satului, salcîmii clătinau crengi desfrunzite și din tufele de pelin uscat curgea miros amărui ce se destrăma în vînt.

„Gata, spune bătrînul, cercetați locul, să nu uităm ceva. Am scos peste un milion de lei din grădina asta, sînteți băieți buni, la anul o să facem treabă și mai frumoasă, acum

plecăm, am terminat, hai, dați bice cailor“ — și cele trei căruțe (două cu cartofi, una cu lemne și puținele lucruri de purtat pe vreme rea) se puseră în mișcare. În vad, acolo unde drumul saltă peste un pînten de mal, rupt de copite, și coboară într-o vale fumegoasă, oamenii opriră și mai priviră o dată înapoi. Cînd și-au ridicat ochii de pe ea, cîmpia ce rămînea singură înapoi, parcă se făcuse vinătă-cenușie și se golise. Am avut în clipa aceea impresia că miremele și culorile aceluia colț de lume trec în sufletul și veșmintele oamenilor care trudiseră multe zile și nopți să smulgă rod îmbelșugat. Cei patru mergeau pe lîngă căruțe, fumînd și clătîindu-se, masivi, greoi, cu fețele scîldate de vînt și de razele asfințitului și duceau, răsîndită în ei, puterea aprigă a pămîntului. Nu vorbea nici unul, s-auzea numai cum bat ușor, limpede și odihnitor, capacele căruțelor de Brăila, și pe înălfîmî, pe drumul nemilos al vîforelor, se mișcau, rătăcitori în necuprîns, nori mici, în stoluri strînse.

În urmă, pămîntul se așternea pentru ploii, în față se întindea, răsfiurat pe o culme cu livezi ațipite, satul și cînd oamenii pătruseră în ulițele lui, mireasma ierburilor adusă de ei se amestecă cu a grîului și a vinului. Și pluteau în aer mîngîierii fugare și-o liniște de vis.

Pe jos, treceau culegătorii culorilor și aromelor din cîmpie.

FĂNUȘ NEAGU

O parte din complexul de sere al cooperativei agricole Otopeni, regiunea București

O parte din cele 2000 oi ale Cooperativei agricole de producție Chesinț — Lîpova.

Cuvîntul cooperatorilor din Tureni

Zăpada căzută acum cîteva zile pe ogoarele C.A.P. Drum Nou din Tureni (raionul Turda) i-a aflat pe localnici cu pregătirile încheiate. Astfel că i-am putut găsi pe cîteva din factorii de răspundere ai cooperativei la sediul, urmărind dîndărătul ferestrelor vijelia ce se stîrnise afară, angajați într-o discuție despre perspectivele ce se deschid în fața unității lor în urma recentelor hotărîri luate de partid cu privire la agricultură.

Iată ce ne-au declarat:

Constantin Rațiu, președintele C.A.P. — Ansamblul de măsuri stabilit de partid pentru dezvoltarea agriculturii țării găsește în rîndurile noastre o unanimă aprobare. El pornește de la necesitățile generale ale desăvîrșirii construcției socialiste, de la interesele țărănimii cooperatiste. Consideră ca o măsură foarte bună constituirea uniunilor cooperatiste raionale și regionale ca și a Uniunii Naționale a cooperativei agricole. Vom primi astfel un sprijin și mai substanțial la organizarea și normarea muncii, la alcătuirea planurilor, la utilizarea rațională a fondurilor de investiții și, în special, la aprovizionarea cu materialele necesare, la prelucrarea și valorificarea produselor agricole. Vor putea fi astfel inițiate acțiuni de interes comun a mai multor cooperative agricole (îndiguirii) sau de intrajutorare (semințe, furaje).

Foarte importantă este și indicația plenarei în legătură cu stabili-

rea unui raport cit mai rațional între fondul de acumulare și cel de consum care să ducă la creșterea permanentă a averii obștești. Și la noi există posibilități pentru dezvoltarea în continuare a averii obștești prin investiții din fondurile proprii. Cu o eficiență economică imediată ar fi, printre altele, extinderea unor plantații pe terenurile erodate, impropii culturii cerealelor. Pe 20 din cele 45 de ha, pe care le avem în vedere în acest sens gropile sînt deja făcute și am procurat și materialul săditor.

Petru Vlad, inginer agronom. — În legătură cu folosirea resurselor nevalorificate pînă în prezent, noi am plantat în mod experimental pe un teren în pantă, ferit de curenți și cu expoziție sudică, două hectare de vie. Deși e un lucru nou în comuna noastră, am convingerea că încercarea va avea succes și vom putea trece la extinderea suprafeței. Pentru prima oară în acest an am realizat în cooperativa noastră cultura forțată a castraveților, pe 1400 de m.p., cu o producție de 11 kg pe m.p. Rezultatele, ca și indicațiile recentei plenare a Comitetului Central, ne îndeamnă să extîndem această suprafață. Va trebui însă să avem în vedere și creșterea venitului pe m.p. de la 90 la 120 de lei, cit au realizat alte cooperative agricole în condiții asemănătoare.

După cum precizează Raportul, sectorulul zootehnic trebuie să i se acorde o atenție sporită. dezvoltarea sa fiind de o primă importanță pentru o agricultură intensivă, modernă. Cooperativa noastră dispune de 640 de bovine din care 153 vaci cu lapte. Ne propunem să ajungem la sfîrșitul anului viitor la 720 de bovine iar din acestea jumătate să fie vaci cu lapte.

Gheorghe Miron, brigadier. — La noi în cooperativă retribuția suplimentară a fost aplicată deocamdată numai la sfecla de zahăr — la care am realizat în acest an un spor de producție de circa 5000 kg la hectar — și la porumb. Brigada a IV-a, de care răspund, a obținut la aceste produse producții medii sporite. La aceasta a contribuit și faptul că membrii brigăzii au cunoscut cit vor cîștiga dacă vor lucra mai bine. Fiecare echipă are în seamă o suprafață de teren bine delimitată iar la recoltare se ține o evidență riguroasă a producției. Trebuie să lărgim aplicarea retribuției suplimentare și la alte culturi, ca și la zootehnie, întrucît aceasta s-a dovedit a fi una din căile cele mai eficiente pentru stimularea țărănilor cooperatori.

V. P.

SÎNTEM HOTĂRIȚI SĂ MUNCIM MAI BINE

Măsurile cu privire la îmbunătățirea conducerii și planificării agriculturii au fost primite cu un deosebit interes și entuziasm de către țărani cooperatori din comuna noastră. Aplicarea acestor măsuri va crea multiple posibilități pentru dezvoltarea agriculturii, va asigura consolidarea economico-organizatorică a cooperativelor agricole într-un ritm mai accelerat.

Am dori să subliniem că una dintre măsurile stabilite de recenta plenară a C. C. al P.C.R., pe care o considerăm foarte justă, este aceea a înființării

uniunilor cooperatiste. Pe lîngă alte multe probleme, uniunile ne vor sprijini în coordonarea eforturilor pentru sporirea producției cerealiere și animale, valorificarea acestora, rezolvarea unor probleme social-culturale, mijlocirea relațiilor dintre cooperativele agricole și alte organizații socialiste.

Și pînă acum, țărani noștri cooperatori au inițiat unele acțiuni comune împreună cu țărani din satul Crivina, cooperînd mai strîns în realizarea unui sistem de irigații în comun pe o suprafață de 25 ha.

Permanentizarea retribuției suplimentare este un important stimul în sporirea producțiilor vegetale și animale. În cooperativa agricolă de producție Bolintin Vale s-a introdus încă de la începutul acestui an retribuția suplimentară în funcție de producțiile obținute, mai ales în sectorul zootehnic. Datorită acestei măsuri, în acest însemnat sector, aducător de mari venituri bănești, producțiile planificate au fost cu mult depășite. La producția de lapte pentru fiecare vacă furajată, față de planul stabilit de 1736 litri lapte

s-au realizat pînă acum 1960 litri lapte.

Depășirea realizată e un indiciu al posibilităților de care dispunem pentru sporirea continuă a producției și sîntem hotărîți să muncim mai bine. La sectorul zootehnic un factor stimulator al producției l-a constituit retribuția suplimentară. Începînd din anul care vine vom aplica metoda aceasta și în celelalte sectoare de activitate.

LIXANDRU STAN
și **DOBRIȘ ȘTEFAN**
ingrijitori mulgători
C.A.P. Bolintin Vale,
regiunea București

Ca în atitea alte sate

Ca în atitea alte sate din Ardeal, la Jidvei, pe Tirnava Mică, în lungul unor ulițe largi, să lași cinci care alăturate să treacă pe ele, se mai văd case vechi ca niște cetățui cu ferestre strimte, scări înalte, înguste, împrejur cu garduri înalte de piatră, sparte de porți grele, boltite, sculptate în gorun negru... Pe fațada fiecăreia poți citi anul punerii temeliei și numele proprietarului... Tot mai multe din aceste mici cetăți au fost dărimate și, în ultima vreme, în locul lor s-au înălțat clădiri în stil modern, cu ferestre largi și înalte, cu cerdacuri luminoase... S-a păstrat tradiția scrierii datelor inaugurale pe fronton, așa cum s-a încetățenit obiceiul de a se fixa în fața fiecărei gospodării cite o bancă și a se planta 2-3 pomi fructiferi, iar tot la a 10-a casă să își înalte cumpăna cite o fântină.

— Pentru călătorii osteniți...

„Ospetie-omenie” — spune o vorbă din bătrâni, cuvinte care exprimă singure spiritul unui popor. O casă, o bancă, un pom... Fiecare poate să-ți spună ceva...

Gardurile care mai leagă vechile case uneau oamenii, dar îi și despărțeau; ca să poată merge unul la altul, sătenii ieșeau întâi în uliță... Vecuri de-a rândul, liniile mărcinoase ale haturilor, ca niște lanțuri au despărțit peticele de pământ, prilej de amarnice învrăjbi, impinse până la crimă. Aceste lanțuri au fost rupte și îngropate o dată cu actul revoluționar al cooperativizării, dând alt chip relațiilor între oamenii satelor.

Azi, prin fire trănice și sensibile, ca niște nervuri, fiecare țaran cooperatist, român, maghiar sau german, este legat de viața comunei, de istoria și dezvoltarea ei, de destinul fiecărui consătean. Ca băteala și urzeala dintr-o țesătură luminoasă se împletesc azi interesele individuale cu cele obștești ale muncii în comun...

Oare ce l-a determinat pe Ianco Martin, mecanic la pompa de apă a G.A.S., să dea alarma cu sufletul la gură, într-o zi ploioasă, când s-a ivit amenințarea valburilor pe apele Tirnavei? Paguba ce s-ar fi făcut poate pe el nici nu l-ar fi lezat. Totuși, în fața primejdiei a chemat tot satul să sară cu sape, tirnăcoape și lopeți pentru a înălța baraje în calea valurilor, săpind șanțuri de scurgere, dând ajutor la evacuarea animalelor amenințate cu inecul. 400 000 buțași de viț de vie și 8 ha de grâu ale cooperativei agricole de producție au fost salvate atunci și greu să poți preciza cine a fost mai dirz în lupta cu stihiiile naturii fie că-l chema Bouaru, Stoltz, Căldărar sau

Szabo... La Jidvei se mai păstrează unele case-cetățui, dar în dosul zidurilor lor trăiesc azi oameni cu o altă rațiune despre viață, plină de umanism, demnă. Grijă pentru avutul obștesc — una din trăsăturile acestei rațiuni — i-a unit pe oameni în primejdie, așa cum s-a întâmplat și cu alt prilej când cu toții au stins un incendiu în pădurea de la marginea satului.

De când țaranii din Jidvei și-au unit visele și nădejile fiecare știe mai mult de vecinul său, fiecare participă în aceeași măsură la bucuriile și necazurile tovarășului său de muncă...

În toamna anului trecut, (abia se terminase electricizarea) țaranul cooperatist Schuler Fritz se îndrepta cu căruța doldora de saci de porumb, cartofi și legume spre casa bătrînilor Lepinzan, oameni de peste 80 de ani. Le ducea o parte din veniturile oferite de cooperativa agricolă de producție bătrînilor... Era destul de frig și intrînd în curtea Lepinzanilor a văzut că bătrînii n-au lemne. Primul său gând a fost să ceară pentru ei un bon de la sfat și peste citeva ore bătrînii emoționați asistau la descărcarea a două care de lemne aduse de consăteanul lor din pădure...

Sătenii din Jidvei au ieșit din cetățuile lor de zid gros, cu ferestre oblonite și porți grele din gorun negru Azi, fiecare e preocupat de viața întregului sat, raza gândurilor sale are zbor înalt și larg de lăstuni, încetînd să se izbească de limita rece a celor patru pereți care îi împrejmuiau gospodăria. Această evadare n-a fost o țîșnire de rachetă. Ea s-a înscris pe orbită treptat, trecînd prin anii de la reforma agrară, la înfăptuirea cooperativizării, purificîndu-se în anii de luminare spirituală și pînă la cei mai apropiați care au dus la alungarea lămpii de petrol de către becul electric. Zidurile gospodăriilor individuale îi uneau pe localnici, dar îi și despărțeau. Lumina electrică, prin simple fire de aramă le-a adus lumea întregă în casă, prin radioficare, cu ajutorul televiziunii, le-a dăruit înția bucurie a spectacolelor vizionate la cinematograful sau la căminul cultural, unde azi pot fi văzuți și artiști amatori din sat desfășurîndu-și arta talentelor lor, evoluînd pe scenă cot la cot: români, maghiari, germani. Firele care îi leagă acum sînt mai trainice decît țesătura de aramă a conductoarelor electrice. Sînt firele intime ale destinelor comune strunite de același țel: socialismul.

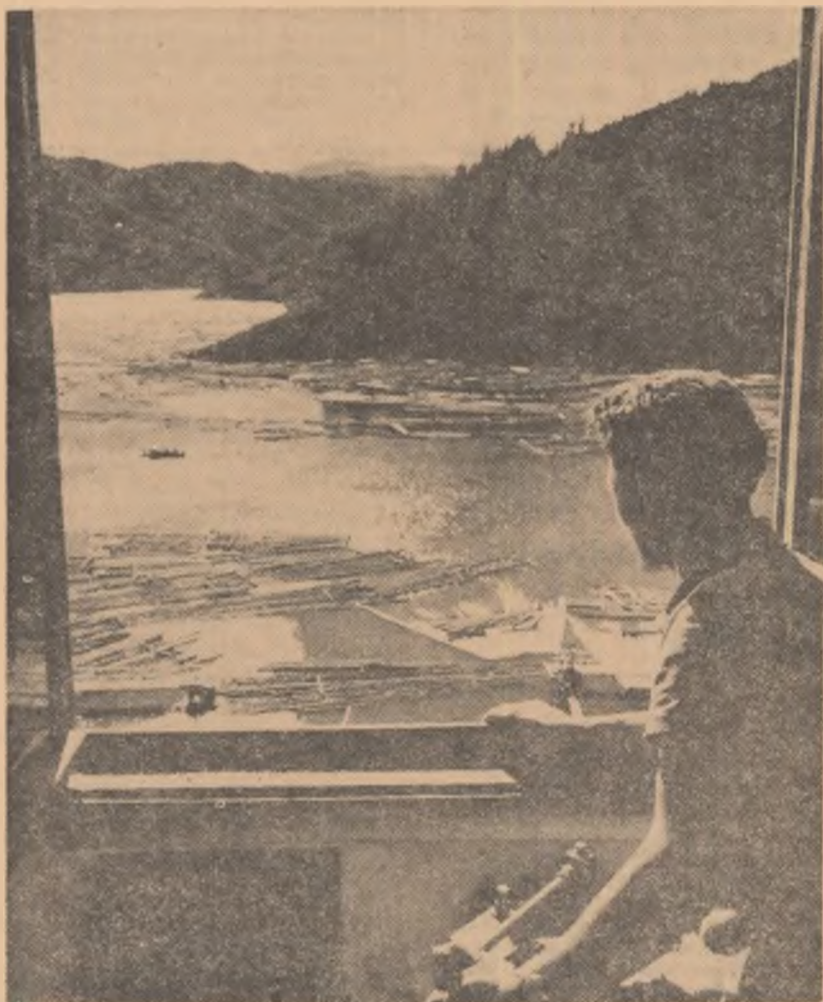
IRIMIE STRĂUȚ

„Sînt născut într-o noapte — 2 1885 — cînd Pămîntul s-a întîlnit cometei Biella — notează Liviu Rebreanu această noapte a fost cea mai formidabilă de stele. Îmi spunea tata că stătea că ploua cu stele cu adevărat așa cum apă”.

În acea noapte de sfîrșit de toamnă Tîrlișuia, din fostul județ Someș scriitorul Liviu Rebreanu ca un romanul românesc modern pe culmea tinse. Tatăl său, Vasile Rebreanu, din clasă cu George Coșbuc în primii ani Năsăud, a funcționat ca învățător în de pe valea Someșului.

Pasiunea lecturii și a scrisului l-a dus pe Liviu Rebreanu încă din fragedă copilărie cum mărturisește însuși scriitorul primelor lecturi a simțit-o, încă de cînd urma școala elementară la Maieru, citind vreo cinci volume de poezie. Aceste încercări poetice sînt:

Stația automată de încărcat bușteni de pe lacul de acumulare Bicaz

ORHIDEELE

Străbătînd fermecătoarele versante ale Ceahlăului am aflat de la cabanieri că, în pădurile de pe Ocolașul Mic și Turnu lui Budu, crește o orhidee, de o rară frumusețe, cu o îmbătătoare aromă de vanilie, cu nimic inferioară vestitelor flori de la tropice, atît de rivnite cîndva de prințesele lumii.

Curios am cutezat o escaladare spre Ocolașul Mic, pentru ca în carnetul cu amintiri săpate în inimă, să pot adăuga fie și o petală dintr-o asemenea minune a naturii Moldovei. Și „regele munților” — cum denumește undeva Sadoveanu masivul Ceahlău — a fost darnic cu mine. Într-o poiană, printre superbe chilimuri de clopoței de munte, de culoarea albastrului de Voroneț, și printre umbreluțele argintii de schinduc am descoperit și citeva corole de flacără și rubin din Nigritella Rubra, neasemuit de fina orhidee a Carpaților răsăriteni.

Peste citeva ore, cînd am coborît pe alt versant, dorînd să admir spirala de piatră a vîrfului Panaghia, cum se întîmplă adesea la munte, deodată peste salbele de stînci ale Ceahlăului, un neașteptat amurg își lasă peste păduri aripile de neguri.

Puțin dezamăgit, fiindcă întunericul îmi răpea din încintătoarele priveliști am rotit privirile în jos spre Bistrița, parcă așteptînd să-mi redea sublima panoramă pe care mi-o drapase noaptea, atît de puțin generoasă cu îndrăgostiții de peisajele muntelui.

Dar noaptea mi s-a arătat mai darnică poate ca nicăieri pe tot întinsul patriei noastre, atît de bogată în uimitoare colțuri ale naturii.

La picioarele de granit ale Ceahlăului, în bătaia razelor lunii ca o uriașă orhidee acvatică, presărată de miliarde de stele s-a aprins sub bolțile Moldovei oglinda mării Bicazului. O înflorire de becuri de neon, ca o nesfîrșită punte suspendată în văzduhuri s-a aprins pe barajul impunător, cu pieptul proptînd muntele Botoșanu, străpuns pe o distanță de 5 km de tunelul de aducțiune prin care coboară apele către masiva cetate a luminii de la Stejaru — Hidrocentrala V. I. Lenin.

Ca o constelație de aur pe cerul Bistriței, vîpăile de la Stejaru preschimbau începutul de noapte într-o feerie priveliște, încît, aproape că nu mai pu-

teai distinge trecerea de luceferilor nocturni.

Dar, acolo sus, în Moldova s-a scris o nouă epopee torului sînt solicitați merecruce încă în nici un leagurile atît de îndrăg unde în trecut „industri colă, fiind alcătuită din chiu sau primitive teas de cîneapă, astăzi, aproape întîlnești corolele de be hidroelectrice.

Chiar în apropierea și puterea lui de 210 000 kw al canalului de scurgeri turbine, privirile își sînt: ție a hidrocentralei de nată. În interiorul ei, utilajul și se fac finisări: curînd în funcțiune. Al un nou baraj, își pregă care le va expulza prin O nouă orhidee electric celor 12 hidrocentrale conform Direcției de partidului, urmează să

De altfel, din cele 12 trică, opt hidrocentrale patru sînt în plină co va depăși de două ori de 450 000 kw. Noaptea albe”, însă nu din cele din nord, ci datorită lor care îi îmbracă cente.

Într-altă seară, priv Ceahlău, am distins cu acumulare al hidroce: apropierea vestitei mî pușneanu dăinuind în soarbe apa din văile Piatra Neamț, Roz Buhuși și Racova, Gir!

Liviu Rebreanu

80 DE ANI
DE LA
NAȘTERE

scrierea unui vodevil și a altor lucrări în germană și maghiară, limbi în care și-a făcut studiile la gimnaziul din Năsăud, la liceul german din Bistrița, la școala de honvezi din Sopron și la Academia militară *Ludoviceum* din Budapesta.

Datorită unor împrejurări, dar mai ales lipsei de bani, Liviu Rebreanu este obligat, după absolvirea liceului din Sopron, să îmbrățișeze cariera de ofițer și, la sfârșitul anului 1906, este înaintat sublocotenent. După doi ani, Rebreanu își dă demisia din armată și, întorcându-se la Prislop în mijlocul părinților și fraților săi, își consacră timpul exclusiv lecturii și scrisului. În această perioadă, el petrece zile și nopți în tovărășia marilor opere ale culturii universale și naționale și face eforturi deosebite pentru a-și însuși limba literară română. De pe masa lui de lucru pornesc spre redacțiile revistelor primele sale încercări epice scrise în românește. Debutul îl face la 1 noiembrie 1908 în revista *Luceafărul* din Sibiu, care-i publică schița *Glasul inimii*. La numai o lună și ceva, în aceeași revistă, îi apare nuvela *Ofilire*.

Lucrările de început n-au reținut atenția criticilor și cititorilor, nu le-au lăsat impresia că au în față un scriitor de mare talent care, numai după câțiva ani, avea să aducă o importantă contribuție la dezvoltarea romanului românesc.

În anul 1909, pleacă la București unde, așa cum rezultă și din însemnările sale, „a început boema adevărată a vieții de tânăr scriitor sărac în România Mică. (...) Zilele treceau una după alta în monotonie, în mizerie“. Publicarea schițelor și nuvelor: *Culcușul*, *Golanii*, *Proștii*, *Dintele* și altele, nu-i aduce afirmarea. Maturizarea sa scriitoricească și concretizarea marului său talent se săvârșesc abia în anii primului război mondial și în anii următori, când Liviu Rebreanu îmbogățește nuvelistica română cu operele, *Hora morții* (1916), *Catastrofa* (1919) și *Ițic Ștrul dezertor* (1919).

Prima sa capodoperă este romanul *Ion*, rod al unei munci îndelungate, stăruitoare, care a durat aproape 11 ani. Apărut în anul 1920, romanul *Ion* este o monografie a satului transilvănean dinaintea primului război mondial, care redă imaginea vieții rurale încătușate de orinduirea capitalistă, destinele unor oameni sortiți mizeriei și purtând în ei suferința și nedreptatea.

Rădăcinile acestei opere pornesc din nuvela *Rușinea*, scrisă de Rebreanu în anul 1908. Ea conține în nucleu conflictul viitorului roman *Ion*, care avea să revoluționeze creația noastră epică. Prima variantă a romanului a fost terminată în anul 1916 și intitulată: *Zestrea*.

Referindu-se la această creație monumentală, George Călinescu spune: „Ion e opera unui poet epic care cîntă cu solemnitate condițiile generale ale vieții, nașterea, nunta, moartea. Romanul e făcut din cînturi, vădit cadentate în stilul marilor epopei. (...) Hora în sat, bătaia între flăcăi, tocmeala pentru zestre, nunta țărănească și nunta învățătoarească, nașterea la cîmp a copilului Anei, moartea bătrînului Dumitru Moarcăș, spînzurarea circiumarului și a Anei sînt momente din calendarul sempitern al satului, mișcătoare prin calitatea lor elementară. Ion e un poem epic (...), o capodoperă de măreție liniștită“.

Nu numai după doi ani, adică 1922, Liviu Rebreanu publică cel de-al doilea roman: *Pădurea spînzuraților*, care reprezintă prima reflectare cuprinzătoare și profundă a războiului imperialist în literatura noastră. Pornind de la o întâmplare tragică și anume executarea fratelui său, Emil, de către armata austro-ungară, pe frontul românesc, în anul 1917, Liviu Rebreanu, prin trăsăturile și semnificația drumului pe care-l parcurge eroul *Apostol Bologa*, prin puternic realism cu care sînt descrise scenele de pe front, condamnă războiul și șovinismul. Problematika aceasta și atitudinea scriitorului față de război le întilnim și în alte nuvele publicate anterior,

cum ar fi de plidă: *Calvarul*, *Ițic Ștrul dezertor* și mai ales în *Catastrofa*, nuvelă publicată cu un an înaintea *Pădurii spînzuraților*.

După ce publică comedii *Plicul* (1923) și *Apostolii* (1926), romanul *Adam și Eva* (1925), în vara anului 1927 începe scrierea romanului *Răscoala*. În decurs de trei săptămîni scrie peste 150 de pagini. Întrerupe însă munca la acest roman, pentru ca s-o reia în anul 1930, iar în 1932 să-l dea publicității.

Scriitorul Liviu Rebreanu a fost mișcat de evenimentele din timpul răscoalei din 1907, de împușcarea celor 11 000 de țărani. În anul 1908, cînd a venit în București, a mers în cîteva sate din Argeș, a stat de vorbă cu supraviețuitorii răscoalei și mărturiile lor i-au dat ideea scrierii romanului. Scenele relatate de țărani participanți la răscoală l-au urmărit tot timpul, pînă în anul 1927 cînd a început să scrie la roman. Merge din nou, în anul 1928, în regiunea Argeș, pentru a-și completa documentarea, pentru a aduna noi fapte pe care avea să le nareze cu un puternic realism și cu o zguduitoare forță de condamnare a cruzimilor orinduirii burghezo-moșierești.

„Pentru mine arta — zic artă și mă gîndesc mereu numai la literatură — înseamnă creație de oameni și de viață — scrie Liviu Rebreanu, referindu-se la rolul literaturii și al scriitorului. (...) Cînd ai reușit să închizi în cuvinte cîteva clipe de viață adevărată, ai realizat o operă mai prețioasă decît toate frazele frumoase din lume“. Amploarea, veridicitatea și profunzimea cu care Liviu Rebreanu a știut să redea episoade semnificative de viață, măiestria cu care ne-a înfățișat personajele, cu care și-a construit operele, autenticitatea pe care o simți în toate scrierile sale sînt mărturii ale titanice sale munci de creație, ale artei în care pulsează viața, clipe de viață adevărate.

OVIDIU MARALOIU

LUMINII

a zilei, la apariția

sub munte, unde
cîștilor, ochii călă-
pării inedite, ne-
turistic. Pe me-
reangă și Hogaș,
minamente... agri-
velnițe pentru ra-
oloi" din sămință
re zece kilometri,
for ale centralelor

de la Stejaru, cu
ad traseul simetric
abia trecută prin
eleganta construc-
de curînd termi-
zile, se montează
re pentru a fi pusă
istrița, ferecată de
ventele de stele pe
de înaltă tensiune.
adăuga „cascadei“
az și Bacău, care,
IX-lea Congres al
unate pînă în 1970.
re de energie elec-
t în funcțiune iar
scutirea lor totală
însumînd o energie
vor deveni „nopti
grafice, cum sînt
datorită comuniș-
ghirlande luminis-

binoculul tot de pe
barajul și lacul de
la Pingărați, din
lui Alexandru Lă-
ele pîrului care își
Botoșanu.
I, Zănești, Costișa,
u I și II, fiecare din

aceste localități și cifre reprezintă o verigă a mărețului colier de hidrocentrale de pe Bistrița și tot atîtea pagini de glorie pe orbita impetuoasei înaintări către electrificarea întregii țări, deziderat trasat prin Directivele celui de-al IX-lea Congres.

Peste cîteva zile, cînd am trecut prin comuna Racova am fost martor nemijlocit al felului în care acest deziderat se realizează continuu, pe imensul șantier de electrificare dintre Bicaz și Bacău. Abia de cîteva ore luase ființă cea mai tină „apă“ de pe harta patriei, lacul de acumulare Racova, lung de 3 km și lat de 2 km care va constitui puternica sursă de energie pentru o altă hidrocentrală. Vije-lioasa Bistriță își relua cursul pe o albie nouă, amenajată de mîna omului, pe sub rețelele argintii ale cablurilor electrice care străpung înălțimile pînă spre coloșii industriali de la Săvinești, Borzești și orașul Gheorghe Gheorghiu-Dej.

Impresionant și plin de patos poetic este acum peisajul rural din apropierea lanțului de uzine hidroenergetice. Căci, pe aici, aproape prin fiecare sat, ca un simbol încărcat de semnificații, întilnești pilonii electrici care coboară sau urcă prin văi și pe dealuri. Unii din acești piloni se află chiar în livezile cooperativelor agricole de producție sau în mijlocul nesfîrșitelor cîmpuri din apropierea Bistriței și Trotușului. Iar în pridvoarele caselor, aproape în toate satele, becuri electrice împrejmuite de abajururi înflorate spun oaspetelui oricînd moldovenescul „ghine ați venit!“ și de îndată vei putea auzi aparatul de radio cîntînd sau vei putea privi în jurul ecranului fosforescent al televizorului familia săteanului strînsă ciopor și primindu-te ospitalier.

Către seară, cînd de pe culmile Cehlăului amurguri magnifice anunță, nu lăsarea nopții, ci răsăritul de zi al luminilor de pe Bistrița, lanuri și inimi sînt inundate de razele de la Stejaru și Pingărați, de la Roznov și Racova.

Raze ale păcii și fericirii, raze ale viitorului care vestesc zorile comunismului, cînd întreaga Moldo-vă electrificată, ca și celelalte plaiuri ale țării vor deveni o imensă duminică de orhideole ale luminii!

MIHAIL COSMA

GRADINA-N

FLOARE

E-un freamăt viu, un freamăt insořit,
Pe tot cuprinsul tău, străbun pămînt,
Și-atîtea frumuseți ce m-au vrăjit
Cu-nflăcărare vreau să ți le cînt.

Se lasă peste munți vâl alb de nea
Cînd pe cîmpii colț verde scoate grîul;
Învolverat, cleștare poartă riul
Și noaptea cade-ncet, cu ceață grea.

Peste orașe smeie mari de fumuri
Văzduhul îl cuprind, rătăcitoare;
Coloanele recoltei umplu drumuri
Și-n văi coboară turme de mioare.

În toate, dîndu-i vremii mărturia,
Stau inimi și stau brațe ziditoare
Ca să te-nalți mereu, grădină-n floare,
Republică Socialistă România!

VLAICU BÎRNA

Caravana de radiofotografie medicală la lucru în comuna Sucevița, raionul Rădăuți

Să cunoaștem Constituția patriei

ORGANELE LOCALE ALE PUTERII DE STAT

Noua lege fundamentală a țării — Constituția socialismului victorios — consacră sfaturilor populare rolul de organe locale ale puterii de stat în regiuni, raioane, orașe și comune.

Sfaturile populare, care au luat ființă în 1950 sînt organe locale ale puterii de stat de un tip nou. Spre deosebire de prefecturi, preturi, primării, organe locale burghezo-moșierești, sfaturile populare sînt organe cu adevărat democratice, strîns legate de mase pe care se sprijină în munca de realizare a sarcinilor economice, culturale și gospodărești. Prin compoziția lor, sfaturile populare sînt o minunată expresie a alianței muncitorești-țărănești, a frăției dintre oamenii muncii români și oamenii muncii din rîndul naționalităților concloacuitoare.

Sfaturile populare sînt, în același timp, cele mai cuprinzătoare organizații de masă ale oamenilor muncii. Ele se compun din deputații aleși de către oamenii muncii, cetățeni ai Republicii Socialiste România, din regiunea, raionul și orașul respectiv. Deputații sfaturilor populare comunale se aleg pe timp de 2 ani. Fiind cele mai largi organizații ale oamenilor muncii, sfaturile populare reprezintă cea mai democratică formă de organizare și realizare a puterii de stat pe plan local. În componența lor actuală, sfaturile populare numără peste 140 000 deputați, muncitori, țărani, intelectuali, fruntași ai activității obștești.

La baza organizării și funcționării sfaturilor populare stau principiile centralismului democratic, conducerii colective legăturii cu masele, legalității socialiste. Un loc important în atribuțiile sfaturilor populare revine sarcinilor cu caracter economic și social-cultural. Aceasta rezultă din faptul că sfaturile populare au în administrarea lor directă industria locală, rețeaua comercială și de alimentație publică, organizațiile de construcții și de proiectări, gospodăria comunală, precum și învățămîntul de cultură generală, așezămîntele culturale și cele de ocrotire a sănătății publice. Conducînd activitatea așezămîntelor culturale, sfaturile populare contribuie în mod deosebit la ridicarea continuă a nivelului cultural al maselor, creînd condițiile materiale necesare pentru ca toți oamenii muncii, pînă în cele mai îndepărtate colțuri ale țării, să beneficieze de toate sursele inepuizabile de cultură.

Sarcinile complexe care revin sfaturilor populare sînt realizate cu succes, datorită încrederii și entuziasmului cu care participă masele la activitatea tuturor organelor locale. Printr-o varietate de forme organizatorice, sute de mii de cetățeni iau parte activă atît la elaborarea cît și la traducerea în viață a celor mai importante măsuri pe plan local. Astfel, în întreaga țară există în pre-

zenț peste 16 000 comisii permanente, care în diferite ramuri de activitate, în raport de specificul local, au o contribuție de mare importanță în rezolvarea problemelor industriei locale și gospodăriei comunale, problemelor agricole, de învățămînt și cultură etc. În componența comisiilor sînt cuprinși peste 125 000 de deputați, care — avînd pregătire în domeniul respectiv — ajută la soluționarea competență a tuturor problemelor. Pe lîngă comisiile permanente este antrenat un larg activ de cetățeni. În afară de aceasta, la rezolvarea sarcinilor sfaturilor populare, o largă contribuție își aduc comitetele de cetățeni, de stradă, de clădire etc.

Masele largi populare participă activ la acțiunile de înfrumusețare și gospodărire a orașelor și comunelor, de ridicare a unor obiective social-culturale. Zeci de mii de cetățeni își dau concursul în organizarea acțiunilor culturale; sute de mii iau parte cu entuziasm la desfășurarea lor. Casele de cultură, căminele culturale au devenit puternice focare de

cultură în care au loc aproape zilnic manifestări culturale, atractive și interesante. A crescut numărul expunerilor, simpoziunilor, serilor literare, jurnalelor vorbite, concursurilor pe diverse teme, spectacolelor date de formațiile artistice de amatori și profesioniști. Biblioteca, cinematograful sau caravana cinematografică, radioul și televiziunea, satisfac exigențele sporite și setea tot mai mare de cultură a maselor.

Acționînd în lumina prevederilor noii Constituții a țării, sfaturile populare — sub conducerea organelor de partid — au un rol deosebit în valorificarea celor mai bune tradiții ale poporului nostru, în educarea maselor în spiritul marxism-leninismului, contribuind efectiv la formarea și dezvoltarea profilului spiritual caracteristic omului nou — constructor al noii orînduirii sociale, orînduirea socialistă.

DUMITRU I. MAZILU
doctor în drept

MAGAZIN STIINTIFIC

NOI TIPURI DE BECURI ELECTRICE

O fabrică de becuri electrice din Erevan (U.R.S.S.) a realizat, de curînd, noi lămpi din cuarț cu incandescență. Noile becuri prezintă o serie de avantaje față de cele obișnuite cu incandescență sau de cele luminescente. Astfel, ele sînt mult mai mici; sînt de două ori mai economice; au o luminozitate și durabilitate mult mai mare ca becurile obișnuite.

De asemenea, spre sfîrșitul duratei de funcționare, noile becuri nu pierd decît 2 la sută din fluxul luminos, adică de zece ori mai puțin decît lămpile cu incandescență obișnuite.

PIELE ARTIFICIALĂ

După experimentări care au durat șase ani, savantul chinez Chan Ti-sheng, lucrînd cu un grup de cercetători de la spitalul din Shanghai, a realizat un pansament contra arsurilor, care poate fi socotit, pe bună dreptate, piele artificială.

Pansamentul respectiv este făcut dintr-un material gelatinos acoperit cu o foaie subțire de pînză chinezească. Medicamen-

tele conținute în pansament — antibiotice și antinevralgice — contribuie la uscarea rapidă a rănilor și la regenerarea, într-un timp foarte scurt, a pielii distruse.

MEMORIE INJECTATĂ

Medici psihologi de la Universitatea din California, au relatat despre efectuarea sub conducerea dr. Allan Jakobsohn, a unor experimente din care reiese că este posibilă transplantarea memoriei de la un creier în altul prin injectarea acidului ribonucleic.

Mai mulți șobolani au fost învățați să mănînce dintr-o troacă atunci cînd azeau sunetul unei pocnituri. Din creierul șobolanilor din această grupă s-a luat o oarecare cantitate de acid ribonucleic, care a fost introdus în creierul unor șobolani dintr-o grupă de control care nu fuseseră învățați să mănînce la auzul pocniturii. Ca urmare, șobolanii din cea de-a doua grupă au reacționat un timp oarecare la fel cu cei din prima grupă și anume în 7 cazuri din 25 ei se îndreptau spre troacă atunci cînd azeau pocnitura.

Dr. Jakobsohn a remarcat că memoria „injectată” dispare treptat, dacă nu este consolidată prin antrenament ulterior. La șobolani, efectul acidului ribonucleic injectat a apărut la 5 ore după injecție și s-a menținut timp de 24 de ore.

Înaintași

ai științei românești

CENTENARUL NAȘTERII LUI ȘTEFAN ȘTÎNCĂ

Comemorarea doctorului Șt. Ștîncă pe plan național și mondial, înscrierea numelui său printre oamenii de știință și cultură pe care UNESCO îi va celebra în acest an, reliefează, o dată mai mult, valoarea sa ca savant-luptător și cinstește poporul nostru în mijlocul căruia a trăit și a muncit.

Figura lui Ștefan Ștîncă (1865—1897) se înscrie, la sfîrșitul secolului trecut, printre personalitățile de seamă ale gîndirii medicale românești și universale.

Medic distins, cunosător al realităților medico-sociale, militant neobosit al socialismului științific, doctorul Ștîncă, înarmat cu concepția materialist-dialectică, a putut pune în evidență, în lucrarea sa „Mediul social ca factor patologic”, apărută în 1891, rolul determinant al factorilor sociali în producerea bolilor în societatea împărțită în clase antagoniste. În nu-

meroasele sale articole publicate în scurtul timp (1891—1897), cît i-a dat răgaz boala ce i-a curmat atît de timpuriu viața, Ștefan Ștîncă a relevat adevăratele cauze ale ravagiilor făcute în acea vreme de malarie, pelagră, alcoolism, boli profesionale. Prin analiza științifică a relațiilor dintre factorii economico-sociali și boală, el a evidențiat, cu deosebită tărie, legătura dintre condițiile mizeriei de viață ale populației, condiții determinate de exploatarea capitalistă și moșierească și apariția și extinderea în masă a bolilor, mortalitatea generală și infantilă îngrijorătoare. În aceste condiții, organizarea sanitară, purtînd marca politicii de clasă a guvernanților, nu putea rezolva contradicțiile și rămînea cu mult în urma progreselor științei.

Combătînd malthusianismul, Ștefan Ștîncă scria: „Durata scurtă a vieții oamenilor, mortalitatea și morbiditatea lor are pricini în mediul social, în defectele acestui mediu și nu în imperfecțiunea naturii”.

Tăria argumentelor sale și ascuțitul combativității lui aveau la bază filozofia marxistă, o largă cultură medicală însușită în spirit critic, și practica medicală în spitale, în centre muncitorești și în mediul rural. Critica mizeriei condiții sanitare a populației, doctorul Ștîncă o făcea demonstrînd practicile unei orînduirii bazate pe exploatare și precontînd adevăratele măsuri de remediere, măsuri cu caracter politic și social în primul rînd.

Militant al mișcării muncitorești, Ștefan Ștîncă nu a fost numai un precursor al ideilor noi ci și un luptător pe tărîm medico-social, închinîndu-și întreaga viață acestei lupte.

Dr. TOMA NICOLAESCU
secretar științific adjunct
al Academiei Republicii
Socialiste România

INDEPENDENȚA — dar pentru cine ?

Presă a relatat despre proclamarea unilaterală (adică fără asentimentul Londrei) a independenței Rhodesiei de sud.

La prima vedere, un asemenea act pare legitim, în conformitate cu interesele poporului. Realitatea este însă alta. Nu este vorba de a transforma o colonie într-un stat independent. Cuvântul „independență” este menit să ascundă adevăratele intenții, dorința de a menține aici rânduiala colonialistă.

Rhodesia de sud a făcut parte, până la 31 decembrie 1963, din fosta Federație a Rhodesiei și Nyassalandului, cind, oficial, Federația s-a destrămat. Inspăimintăți de succesele dobândite de lupta maselor în două din cele trei teritorii ale fostei Federații — Nyassaland și Rhodesia de nord, unde au fost instalate guverne africane, — colonialiștii din Rhodesia de sud vor să împiedice proclamarea unei independențe care ar putea să aducă suveranitatea poporului.

„Independența” pe care a proclamat-o guvernul lui Ian Smith se bazează pe constituția din 1961, constituție rasistă de la un capăt la altul, care nu dă africanilor nici un drept politic sau social și care permite menținerea dominației celor 220.000 de albi asupra celor aproape patru milioane de africani. Această falsă independență este primul pas spre crearea aici a unui regim asemănător celui din Africa de sud, unde țărani sînt închiși în așa-zisele rezervații și unde colonialiștii albi exercită o cruntă teroare asupra băștinașilor. Existența în țară a lagărelor de concentrare, oprimarea sălbatică a poporului nu lasă loc la îndoieli asupra drumului pe care merg guvernanții rasisti ai Rhodesiei de sud. Conducătorii iubiți ai populației africane, Nkomo, Sithole și alții sînt deținuți în locuri necunoscute, iar demonstrațiile reprimite cu cruzime. Dar dezaprobarea poporului, protestul lui împotriva unui act care constituie înrobirea sa își găsesc noi forme de afirmare. Muncitorii declară grevă,

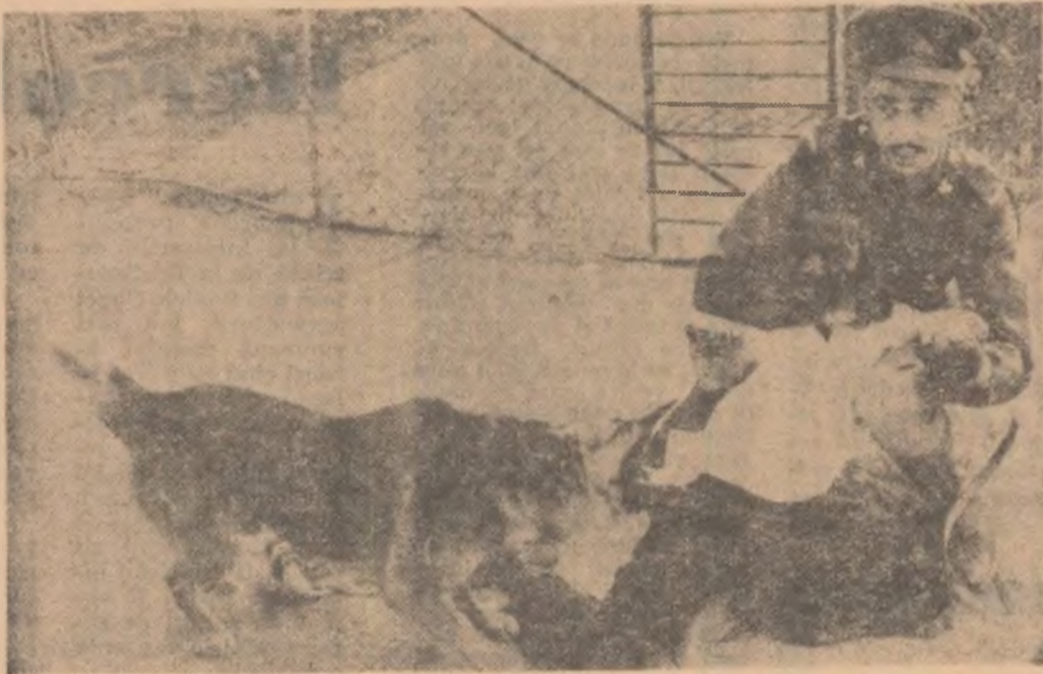
demonstrații sfidează forțele polițienești. Opoziția împotriva guvernului rasist se extinde și în rândurile populației albe. „Poporul zimbabwese se pronunță hotărît împotriva regimului ilegal al lui Ian Smith și va duce până la capăt lupta pentru libertatea și independența țării sale” — se subliniază în declarația dată publicității de către Partidul Uniunea Poporului African (Zimbabwe*).

Popoarele iubitoare de libertate și independență sprijină călduros cauza justă a milioanele de africani din Rhodesia de sud, care cer abrogarea constituției rasiste din 1961, eliberarea din închisori și lagăre de concentrare a tuturor luptătorilor pentru libertatea țării, desfășurarea unor alegeri democratice care să aducă la cîrma țării pe adevărații conducători ai poporului.

E. TURDEANU

* Astfel se numea țara înainte de a fi colonie britanică.

In Rhodesia de sud poliția folosește cîini dreștași împotriva demonstrațiilor.

note • note • note • note • note

SUB SEMNU UNITĂȚII

În Venezuela a avut loc al doilea Congres național al țăranilor, ținut la Caracas, la care au fost reprezentate 400 de organizații rurale. Participanții la congres au discutat „situația grea a satelor venezuelene, unde domnesc relații de producție semi-feudale, și au cerut efectuarea unei adevărate reforme agrare care să ofere pămînt și ajutor celor 350.000 de țărani, care trăiesc în condiții inumane”.

Delegații au hotărît, în unanimitate, să întărească alianța dintre muncitori și țărani, în lupta comună pentru eliberarea din strînsura monopolurilor străine și crearea Centralei țăranilor din Venezuela, care a aderat la Centrala Unică a oamenilor muncii din Venezuela.

Acest eveniment, înfrîntat la 19 septembrie 1965, a fost urmat de o nouă intensificare a acțiunilor unitare la sate. Agenția Presa Latina relatează că circa 32.000 de țărani din regiunea Sacompa s-au ridicat în-

potrivă practicilor feudale care obligă pe țărani să muncească patru zile pe lună fără plată pentru moșieri. Cu toate reperiunile, țărani au rezistat, fiind larg sprijiniți de muncitorimea din Antofagasta și Chuquicamata. Autoritățile centrale au recunoscut pînă la urmă ilegalitatea cererilor moșierilor, țărani obținînd izbînda. Concomitent sînt organizate acțiuni provinciale pentru reforma agrară, urmînd ca în decembrie să se convoace un Congres național sprijinit de intelectualitate, deputați, sindicate.

DE CE SPUMEGĂ MOȘIERII CHILIENI

Din cei circa 9 milioane de locuitori ai statului latino-american Chile, aproape cinci milioane trăiesc și muncesc în mediul rural. În agricultură domină însă 13.000 de gospodării moșierești care dețin împreună 70 la sută din întreaga suprafață cultivabilă. Dijaștii și

muncitorii agricoli salariați sînt crîncen exploatați de moșieri.

Actualmente, cînd guvernul președintelui Eduardo Frei încearcă timide înnoiri la sate, marii proprietari de pămînt spumegă împotriva stîrbirii privilegiilor feudale pe care le dețin. Astfel, latifundiarul chilien au atacat cu furie guvernul doar pentru simplul fapt că președintele statului a semnat un proiect de lege privind reforma agrară, care va fi trimis spre aprobare Congresului național, dar care deocamdată a fost respins de gruparea reacționară a partidului de guvernă-

mint democrat-cristin, întemeiat în 1957. În numele latifundiarilor, Pedro Alfamoso a afirmat că „guvernul lui Eduardo Frei intenționează să-i despoaie de pămînturi pe adevărații proprietari ai moșilor din Chile”.

Și, cînd te gîndești că, în realitate, nici nu este vorba despre o reformă agrară, întrucît proiectul prevede împroprietărirea unui număr foarte mic de țărani față de masa de milioane a oamenilor de la sate aflați în totală dependență de latifundiar.

P. TĂTARU

Expoziția de pictură Ion Mirea care a avut loc la Veneția, Roma și Londra s-a bucurat pretutindeni de o deosebită prețuire. La Ion Mirea, ca și la aproape toți artiștii români există un deosebit atașament față de propriul pămînt și față de tradițiile populare ale țării sale — se spune printre altele în ziarul italian „Momento sera”.

Ambianța este în întregime populară, se simte apropierea imediată a izvoarelor populare care în România sînt din cele mai bogate din întreaga Europă... Găsim în spectacolele „Periniței” o artă francă, directă, plină de vitalitate, bogată în seva ce emană din popor...

Aceste aprecieri au fost publicate în ziarul Correio da Manhã, cu prilejul turneului de mare succes al ansamblului folcloric Perinița în Brazilia.

La cel de-al VIII-lea Concurs internațional de muzică de la Budapesta, cîștigător al probei de canto a fost baritonul român Vasile Martinoiu.

Radio - Televiziune

Din programul pe săptămîna 28 XI — 4 XII 1965

RADIO

RADIOJURNALE ȘI BULETINE DE Știri: Duminică: programul I: 7, 20, 22, 23.52; programul II: 7.30; 10.30; 14; 19; 21; 23, 0.52; programul III: 16; 21.30; în fiecare zi de lucru. Programul I: 5; 6; 7; 10; 12; 14; 18; 20; 22; 23.52; programul II: 7.30; 9; 11; 12; 15; 17; 19; 21; 23; 0.52; programul III: 18; 21.30.

EMISIUNI PENTRU SATE: Duminică: programul I: 7.30 — Jurnalul satelor; în fiecare zi de lucru: programul I: 8.35 — Jurnalul satelor.

DUMINICĂ: programul I: 7.40 Zi de odihnă cu voce bună — muzică populară. 16.45 Așa se joacă pe la noi. 20.15 Teatru la microfon: S-a trecut în cantul dumnea-voastră, scenariul radioteatronic de Ludvik Askenazy; programul II: 6.35 „Drag mie cîntecul și jocul”. 8.30 Itinerar folcloric: București-Olenia-Banat. 10.35 Cîntece populare îndrăgite de ascultători. 14.30 Satira și umorul. 16.12 „Nuntă-n sat” — cîntece și jocuri populare 18.45 Album folcloric: Ioana Radu

LUNI: programul I: 7.30 Călătorie muzicală prin regiunile patriei. 10.05 „Mîndră, mîndră mîca” — cîntece și jocuri populare. 11.45 Interpreți de muzică populară: Maria Schiopor și Ștefan Stroe. 17.15 Oameni de seamă din istoria culturii — Emil Racoviță. 18.03 În jurul globului. 20.20 Trei interpreți din trei regiuni: Victoria Baciu, Marin Chisăr și Aurel Gore; programul II: 8.15 „Dobroge, mîndră grădină” — cîntece și jocuri populare. 14.00 Tineri interpreți de muzică populară: Geta Simbrian, Ana Ploaru și Ion Duca — voce, Petru Bundis — vioară, Dumitru Fărcaș — oboi, Tache Airinel — fluter, Radu Simion — nai.

MARȚI: programul I: 6.22 Muzică populară executată la cimpoi. 10.05 Prelucrări de folclor; programul II: 7.50 „Te cînt patrie iubită” — program de cîntece. 9.30 Din operele compozitorilor Tiberiu Brediceanu, Gheorghe Dumitrescu și Sabin Drăgoi. 9.05 Muzică populară interpretată de orchestra „Placăra Prahovei” din Ploiești. 11.10 Folclor muzical din regiunile patriei.

MIERCURI: programul I: 7.30 Muzică populară. 10.05 „De ce nu vii neicuță-al meu” — cîntece și jocuri populare. 17.15 Din comoara folclorului nostru: jocuri din Mărginimea Sibiului. 18.40 Cîntecele și jocurile populare pe care le preferați. 20.55 Interpreți de muzică populară: Minodora Nemeș și Ion Drăgoi; programul II: 13.08 De la fluter la marle ansambluri folclorice.

JOI: programul I: 7.18 Muzică ușoară pentru prietenii acordeonului. 17.35 Buchet de melodii populare. 21.25 „Pe ulița doului” — cîntece și jocuri populare; programul II: 8.00 Muzică populară din Muntenia. 11.10 Muzică populară interpretată de Natalia Șerbănescu și Toni Dumitrache. 14.30 Din cîntecele și dansurile popoarelor. 17.15 „Mîndre horele la noi”.

VINERI: programul I: 6.22 Cîntă orchestra de muzică populară „Orizișorul” din Roșiori de Vede. 7.30 „Fluteras de fag, mult zice cu drag” — muzică populară. 18.13 Din comoara folclorului nostru: Cîntecul mchedintean și o valoroasă interpretă a acestuia: Elena Vușescu. 19.03 Variații muzicale. „Pe plaiuri românești”, fantezie pe teme populare — prelucrare de Mircea Chiriac. 20.30 Vechi melodii populare; programul II: 8.23 Muzică populară românească și a naționalităților conlocuitoare. 12.30 Soliști de muzică populară din diferite orașe ale țării: Nicoleta Vasilevici din Iași, Dumitru Mușiu din Sibi, Achim Nica din Caransebeș, Aurică Pleușcă din Craiova, Florea Netcu din Pitești, Ion Gheorghe din Constanța.

SIMBĂȚĂ: programul I: 8.08 „Asta e Moldova mea” — muzică populară. 11.26 Muzică populară interpretată de Valeria Colojoară, Eleonora Bisorca, Dumitru Bălășoiu, Ilie Cazacu, Grigore Prican, orchestrele de muzică populară „Doina Banatului” din Caransebeș și „Doina Argeșului” din Pitești. 18.50 Jocuri populare. 19.00 Întîlnire cu Gică Petrescu. 20.55 „Aș vrea iar anii tineretii” — emisiune de romante; programul II: 10.00 Sub steagul gloriei al Partidului — emisiune de cîntece. 15.13 „Tineret, mîndria țării” — emisiune de cîntece. 15.30 „Codrule cu frunza rară” — muzică populară. 17.30 Concert folcloric.

TELEVIZIUNE

DUMINICĂ

11.00 Emisiune pentru sate. La această emisiune președinți de cooperative agricole de producție, brigadierii și cooperatori vor dezbate o problemă foarte importantă pentru consolidarea economico-organizatorică a cooperativelor agricole de producție: AVE-REA OBȘTEASCA.

14.00 Duminică sportivă. Fotbal: Rapid București—U.T.A. Arad.

20.00 Memoria caselor: Ion Creangă și lumea sa.

LUNI

21.00 Trei tablouri pe săptămîină comentate de Ion Frunzetti.

22.00 Film: „Dați-mi condica de reclamații”, comedie satirică realizată de Studioul Mosfilm.

MIERCURI

14.00 Fotbal: Dinamo București—Internazionale Milano.

28.00 Teatru: Jocul de vacanța de Michael Sebastian. Transmisune de la Teatrul „Luca Sturdza-Bulandra”.

JOI

20.30 Figuri celebre ale ecranului — Marlene Dietrich în filmul „Ingerul albastru”.

VINERI

21.15 Cînt și joc pe-ntr-unul plai — montaj folcloric.

SIMBĂȚĂ

18.30 Campionatul mondial de gimnastică artistică. Transmisune de la Praga.

21.40 Film: „Sfîntul”.

DESERVIRE RAPIDĂ

— Ospătar, ce vin aveți?
— Numai vinuri fine.
Ce-ați dori, mă rog, să beți?
Dați comanda. Vine.

Și-a răspuns imediat
Rugămintii mele:
Cum cerui un vin curat
Se grăbi... să-l spele.

GARDURILE

Un năbădăios de vînt
Mi-a dat gardul la pămînt,
Dar pe cinstea mea vă spun
Că era frumos și bun.
M-am mirat că la vecină
Gardul ei, biată ruină,
Rămăsese în picioare
Și m-am întrebat: cum oare?
Gardul megieșei mele,
Deși slab, aveau propiele.

NICOLAE CULCEA

ELEV DESTOINIC

S-a-nlînit într-un copac
Mierla cu un pitpalac
Care toată ziua-și spune,
După cum îl știți, pe nume.
— Dragă, ai tu glas sonor,
Dar să-ți lei un profesor
Că, prin nuc sau prin agud,
Numai „pitpalac” te-aud.
Caută să-ți schimbi registru’
Că altfel devii sinistru.
Pitpalacul a-nțeles
Sfatul cit e de ales
Și a doua zi-ntr-un nuc,
Primea lecție de la cuc.
După-un timp, își luă zborul
Egalindu-și profesorul:
Pitpalacul, ca năucu,
Prin frunziș, cînta doar „cucu”.

I. TERBESCU

CRONICA DIN FELDIOARA

MARILE BĂTĂLI

Faima comunei Feldioara din raionul Sf. Gheorghe vine de la două vestite bătăli. Pornitu-s-a prima în veleatul 1529, cînd înviător fu Petru Rareș, iar a doua în 1964, într-o zi de toamnă mohorîtă, părțile în luptă fiind căminul cultural și Nicolae Orzea, supranumit Circotașul. Fiind acest Orzea om iute la minie, bun de gură și descurcăreț nevoie mare, smulge printr-o iscusită manevră, îngăduința sfatului popular comunal, de a se muta, vremelnic, într-o încăpere a căminului cultural. Dar, biruind el în această primă luptă, cică ar fi grăit: „Eu de aici nu plec cîtu-l hău!”.

Aflat la strîmtoare, căminul cultural a așteptat să treacă atîta timp cît durează un lucru vremelnic. Ci trecînd sorocul, a zis să fie scos uzurpatorul. Iară sfatul popular chibzuind ce și cum să facă, i-a hărăzit lui Orzea grea pedeapsă, zicînd că nu face cu el, nici în ruptul capului, înțelegerea ce se cheamă „contract de închiriere”. Rău s-a mai chinuit așadar bietul om, că n-a mai putut plăti chirie de fel. Și ca să se răzbune, nu și-a mai cumpărat nici lemne, ci și-a adus o minune mare, plită electrică ce se cheamă reșou. Și-apoi cînd a fost să se plătească pentru lumină, golitu-s-a vîstieria căminului și, cînd n-au mai rămas galbeni, întunericul s-a lățit în lăcașul de lumină vreme de două săptămîni. Ci iar a venit drăguțul de sfat și a

dat bani de la el, numai căminul să nu sufere.

Și-apoi, să stîmb strîmb și să judecăm drept. Suferit-a căminul chiar atît de rău? Nu-l ajunge o singură sală unde stă televizorul? Aducă-și a-minte de zicala că „tot răul e spre bine”, cum s-a și întîmplat. Dacă n-ar fi fost odaia ocupată, echipa de dansuri ar fi avut unde juca, iar costumele s-ar fi rupt, încît ar fi trebuit să fie făcute altele.

Acum, în tabăra căminului iar e veselie. Și-a luat sfatul seama că nu e bine să lași un lucru neîmplinit și-a zis cu jurămînt: „îi venim noi de hac celui ce-a intrat cu hiclenie în cămin”.

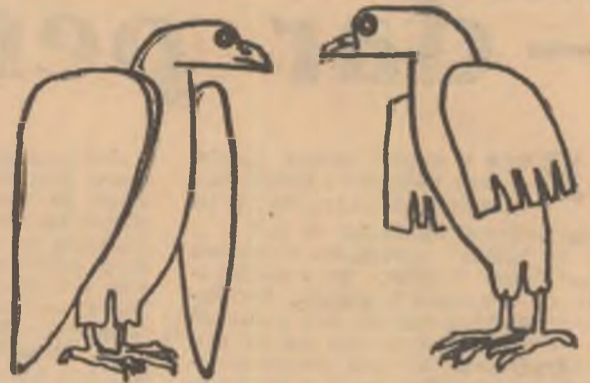
Și i-a venit de hac pe dată: neprecupețind cheltuiala, au cumpărat una bucată contor și l-a instalat în camera ce o ocupă Orzea zis Circotașul...

CA LA MUZEU

Vel de unde ar veni, drumeții se opresc pe aceste meleaguri, și îndelung își desfășoară ochii cu frumusețea satului, că numai în muzeul doi ani peste 200 de case noi s-au ridicat. Dară mai sînt la Feldioara și falnice ruine, urmele cetății construite în timpuri străvechi de cavalerii teutonici. Însă dacă drumețul dornic este să cunoască și alte lucruri din vechime, sfătuit este să treacă și pe la librărie. Aici, pe rafturi, frumos așezate, ca la muzeu, stau niște cărți, venite mai de mult. Și ce titluri mindre au! „Combustibil pentru motoare cu reacție”, „Reglarea mașinilor unelte”, „Proprietățile și alegerea metalelor folosite în industria constructoare de mașini”, „Rectificarea profilurilor pe mașini de rectificat plan” și cîte altele. Dacă va răsfoi o carte groasă de-i zice „Edemele”, putea-va să afle cum funcționează osmometrul care acționează rapid, utilizat pentru măsurarea presiunii coloidosmotice. Sătenii din Feldioara, cînd cumpără cîte un motor cu reacție sau se ocupă cu alegerea metalelor pentru industria constructoare de mașini, apoi aici dau fuga, să ia cartea ce le trebuie.

Dar să nu se sperie călătorul! Fiîndcă aceste cărți atît de cerute și atît de înrudite cu treburile cooperativelor vin în mai multe exemplare. Și vin mereu. Să fie, să se găsească...

E. MARTIN

— De ce și s-au tăiat aripile?
— Am concurat la zbor cu șeful meu...
Din revista „Stîrșel” — R.P.B.

Urmașii lui Hercule

Entuziasmul spectatorilor prezenți la întrecerile de trîntă, de la Tg. Secuiesc, din finalele Cupei agriculturii, n-a mai cunoscut margini atunci cînd au intrat în luptă dobrogenii. Aveau doi oameni strașnici! Adevărați urmași ai lui Hercule. Mi-ți-i luau pe adversari, îi strîngeau în brațe de li se făceau ochii cît cepele, îi învîrteau nițel prin aer și îi bușeau în saltea, de sărea praful în sus ca la o explozie.

Se minunau adversarii, se uluiau spectatorii. Circulau tot felul de întrebări: Cine sînt flăcăii? Din ce sate?

Dar entuziasmul n-a ținut mult. S-a aflat că cei doi imbatabili sînt luptători legitimați, cu o vechime bunică în campionatul republican și cu serviciul la Întreprinderea metalurgică de utilaj Medgidia. Cum s-ar zice, pune-te tu,

trîntă tradițională cu ditamai „dublu-Nelson” sau mai știu eu ce figură clasică!

Printre spectatori s-au pornit proteste: auziți cu cine s-au prezentat dobrogenii în Cupa agriculturii! Dar dobrogenii nu s-au pierdut cu firea. Aveau răspunsul gata pregătit:

— Degeaba protestați. Scrie în regulament că poți aduce luptători legitimați, dacă se încadrează cu locuința, teritorial, în mediul rural? Scrie!

— Bine, dar rostul Cupei e stimularea tineretului, creșterea de talente noi.

— Asta-i treabă mai complicată. Data viitoare o să căutăm un campion mondial și unul olimpic, și-o să le facem viză de flo-tant la sat, cît ține Cupa. Că regulamentul înghite. Ce să ne mai batem capul cu tinerii!

M. POPESCU

Desen de CONSTANTIN CIOSU

ORA LOCALĂ

Dacă te abați pe la stația de radioficare din comuna Salcia — Tr. Măgurele, constai că acolo există tot ce trebuie pentru buna funcționare a emisiunilor, cu excepția... activității responsabilului.

De aceea, întrebîndu-l pe un localnic despre ora locală, ni s-a răspuns:

— Ora locală? E șapte și zece minute; ca și-n alte părți!

— Eu întreb de emisiunea „Ora locală”...
— Asta a stat! La noi nu se mai dă decît ora exactă. Așteptăm însă cu toții să se dea și altă oră.

— Care?

— Păi ora... cînd responsabilul stației de radioficare va trece la treabă!

GH. ZANEA